

1
AY

YÜZÜN BİR ORGAN DEĞİL

Eğlenmek için Ay'a gittik, ama Ay tam bir rezalete dönüştü.

Cuma günü gittik çünkü evde yapılacak hiçbir bok yoktu. Bahar tatilinin* başıydı. Evdeki her şey çok sıkıcıydı. Link Arwaker, "Çok geçersizim," falan olmuştu, Marty de, "Ben de geçersizim, yünit," falan diyordu, yani işte hepimiz felaket geçersizdik çünkü son bir saattir falan, duvardan çıkan yalıtımsız üç kabloyla oyalanıyorduk. Birbirlerine değdirip kıvılcım çıkarmaya çalışıyorduk. İşte o sırada Marty bize, Ay'da, düşük yerçekimi için eğlenceli olabilecek bir yerden söz etti. Düşük yerçekimi bayabiliyor, ama bunun iyi olduğu söyleniyormuş. Adı Ricochet Salonu. Kızlarla birlikte oraya takılırız, sonra işte bir otelde kalıp dansa falan gideriz diye düşündük.

Havalandık. Bağlantı'larımız, nerede kalacağımız ve ne yiyeceğimizle ilgili tüm o ayrıntılarla gurul guruldu. Kulağa da oldukça eğlenceli geliyordu, önce bir sürü dans ve

* İngilizce "spring break", dünyanın Amerika, Kanada gibi belli yerlerindeki okullarda, bahar geldiğinde verilen kısa tatil. (ç.n.)

işte tuhaf yüzgeçleri ve metal kanatları olan insanların fotoğrafları geldi, işte ben de, *Müthiş, gerçekten müthiş olacak*, falan oldum, ama sonra Ay'ın yüzeyinin üzerinde uçarken galiba o kadar da bombastik değildim, çünkü Ay her zamanki Ay'dı işte, ilk birkaç ziyaretten sonra, *Heeey, yü-nit! İşte Ay! Ay'a bak lan!* şaşkınlıklarına alışınca, geriye yalnızca kayalıklar, sonra işte rezillikler, artık kimsenin kullanmadığı kubbeler gibi, eski bok püsürlerle dolu kraterler ve ambalajlar ve pençeler kalıyordu.

Uzayla ilgili en nefret ettiğim şey, onun ne kadar eski ve boş olduğunun hissedilebilmesi. Diğerleri de benim gibi mi hissediyor acaba, yani uzay hakkında? Bence onlar da öyle hissediyorlar, çünkü hepsi daha çok gürültü yapıyor. Ellerile Link'in penceresini daha çok işaret edip pencereye daha çok yaşıyorlar.

Arkadaşlarınızın gürültüsünü duymaya ihtiyacınız oluyor, uzaydayken.

Tek başına yolculuk etmek zorunda olanlar için cidden üzülüyorum. Uzayda bu çok bayık bir şey olmalı. Yanınızda birileri varken seyahat ettiğinizde, böyle büyük bir grupla, herkes birbirinden destek alır, sonra işte herkes güler, sohbet açar, her şey harika olur; sanki bir pantolon ya da işte kozhelva reklamındaymışsınız gibi.

Biraz gürültü olsun diye Link, Marty'nin dizlerine vurmak için, oturduğu koltuğu yukarıya ve geriye doğru hareket ettirmeye başladı. Bense uçuşun son birkaç dakikasında uyumaya falan çalışıyordum çünkü kırık dökük şeyler dışında uzayda görülecek bir şey yoktu, sonra işte böyle

sağlam yolculuk yaptığımız zamanlarda benim bir de cidden çok kolay uykum geliyordu, Ay'daki yönetmeler için de geçersiz olmak istemiyordum, yani işte oteldekiler için, eğer tabii fistolarsa.

Dürüst olursam, galiba Ay'da birisiyle tanışmayı umuyordum. Bunun bir nedeni belki de kraterlerin getirdiği yalnızlıktır, ama aslında yine birileriyle çıkmayı istiyordum çünkü birkaç aydır yalnızdım. Partilerde, etrafta insanlar olsa da kendimi cidden yalnız hissetmeye başlıyordum, sonra işte partiden ayrılırken bu his daha da kötüleşiyordu. Sonra, uçaşıta tek başına eve doğru giderkenki yalnızlık vardı, işte Bağlantı'nın size söylediklerinin dışında hiçbir şey olmaz ya, *Dinlediğin şarkı bu. Özlediğin şarkı bu. Yeni çıktı. Dinle. Şarkıları birlikte indireceğim birinin olması da hani gayet iyi olurdu. Altınızda şehrin ışıkları ve iniş halindeki minibüslerin yarıaçık pencerelerinde gördüğünüz annele-rin yeşil yüzleri ile eve doğru uçarken uçaşıta yanınızda birinin olması iyi olurdu.*

Ay'ın yüzeyinde uçtuğumuz sırada uyuyamadım. Hıyar Link koltuğuyla oynayıp duruyordu. İleri geri hareket ettiriyordu. Marty, kuşunu düşürmüştü, deli moda olan şu sah-te kuşlardan, hani işte herkeste var artık, Marty'nin kuşu havada salınıyordu, çünkü burada yerçekimi yok denecek kadar az, sonra işte kuşunu tutmak için ne zaman uzansa, Link de koltuğunun arkasına sırtıyla öyle accayıp hızla vuruyordu ki koltuk Marty'nin yüzünde patlıyordu, sonra işte ikisi kahkaha atmaya başlıyorlardı. Marty, “Yü-nit! Bi' dur ya!” oluyor; Link de, “Hadi lan. Dene! Denesene!” oluyordu; Marty sonra,

“Yünit! Sen var ya–” falan oluyordu. Sonra işte birlikte daha da çok kahkaha atıyorlardı, işte ben de kendimi, bunca eğlencenin ortasında uyumaya çalışan bir kılıçık gibi hissediyordum. Hostes kızın bir şeyler söyleyip onları iki dakika susturmasını umuyordum, ama kız, Dünya’nın yerçekimi alanından çıkar çıkmaz kendini *duty-free* markete atmıştı.

Uykulu, aptal gibi de olmak istemiyordum, ama bir gece önce deli gibi içmiştim ve arızaya geçmiştim, işte şimdi de kendimi bok gibi hissediyordum. Yani, koltuğun Marty’nin yüzüne vurup durmasıyla ve onun da, “Yünit! Kuşumu yakalamaya çalışıyorum!” falan olmasıyla tüm bu Ay gezisi çok da iyi başlamamıştı.

Link, “Hadi!” deyip duruyordu.

Marty de, “Linkhiyarı! Siktir! Dizime yüzüme accayıp zarar veriyorsun!” oluyordu.

“Büz bakayım dudağın. Öp şimdi koltuğu.”

Yeniden kahkaha atmaya başladılar. “Tamam,” dedi Marty. “Anlaşıldı, madem öyle, bari hangi organıma vuraçağın söyle lan.”

“Lütfen tepsilerinizi dik konuma getiriniz.”

“Hangi organ? Söylesene oğlum.”

“Bunlar organ değil.”

“Anlamadım?”

“Yüzün bir organ değil.”

“Yüzüm de bir organ. Canlı.”

“İnanmıyoromya, burada yeterli oksijen var mı?” dedi bizim Calista. “Yani nöron ölümüne uğramış falan gibi duruyorsun da.”

“Uyumaya çalışıyorum,” diye şikâyet etti Loga. Esnedi. “Düzleşiyorum. Accayıpmiş.”

Sonra bir *bam* sesi daha çıktı ve Marty, yüzünü tutarak, “Hassiktir!” falan oldu, sonra işte ben de oturur duruma geçtim, bu moronların kolçağımın yanında yaptıkları gürültü patırtıyla hani işte uyumak mümkün falan olmadı.

Hostes kız geldi ve Link durup kıza gülümsedi, kız da, *Ne tatlı çocuk*, gibisinden baktı. Çünkü Link *duty-free*’den kova yüküyle parfüm almıştı.